

ma. Sureks õnneks sai se'weel, et ül-
lema preestri Ahimeleki poeg Abjatar
peasis ärra nende tap, ärra käest; se
läks siis Daweti jure ja rāfīs temmale
keif ülles, kuida kuningas olli lastnud
Jehowa preestrid hukkata. Dawet wõt-
tis siis omma allandlikko süddame pär-
rast keif sedda süüd enese peäle, utse kui
olleks tema sedda hirmust wõltsust nende
wäeste preestride peäle saatnud ja tem-
ma hing olli wagga sest kül. Abjatarile
agga ütles ta temma süddame kinnituse-
feks ja tuggewusfeks sedda wisi: Jā mo
jure, ärra kardada mitte, sest kes minno
hinge pūab, se pūab ka sinno hinge tak-
ka, sest sa pead mo holeks jāma; tem-
ma on siis ka Daweti jure jānud ja sai
pārrast ka üllemaks preestriks pārrast
Sauli surma.

Et Dawet agga piddi ülles näitma,
tru temmal südda sees olli kunniga
wad-

wasto, siis läks ta Keila liinaj rahwa-
le appi, kui ta sai kuulda, et Wilistid
ollid senna liina alla tulnud sedda Juda
rahwa käest ärrawõtma. Ei ta wõt-
nud sedda nou ei õnast peast egga õm-
mast süddamest ette, ta küsis enne Je-
howa käest lubba selle asja pārrast ja
kas se piddi korda sama; suur Jumal
olli siis temmale õdinud üllemapreestri
lābbi, et ta piddi agga minnema söddi-
ma, ta piddi woinust sama ja sedda
Keila Liina rahwast hāddast peastma.
Jummala tahtmist sai Dawet kül nüüd
teada, agga se rahwas, kes temma ju-
res olli, mis temmaga piddid sötta min-
nema, ei tahtnud mitte hea melega sed-
da teha, sepārrast hakkasid nemmad
sedda rākima, et se ei piddand korda
minnema, sest et nemmad ei woinud
Juda mal: õiete lota sepeäle, kas nelle
piddi ikka rahho jāma, mis siis nüüd,
kui